

ΟΙ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΒΑΡΔΟΙ

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο Νικήτας, ο φημισμένος άλλοτε βασιλεύς του Μαυροβουνίου, δεν ήταν μόνον γενναίος πολεμιστής, αλλά και επίδοξος ποιητής. Αυτό τουλάχιστο μαρτυρεί το ποίημα που παραθέτουμε παρακάτω σε ελληνική μετάφραση. Το ποίημα αυτό γράφηκε ο Νικήτας προ 50 ετών, και είναι σχετικό με τους θριάμβους των Μαυροβουνιωτικών οπλών. Η ώραία μετάφρασις του έγινε από τον Έπτανσιο ποιητή Φ. Φ. Οδών.

ΩΔΗ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

(-Θάλασσα ! Θάλασσα !-) ΞΕΜΟΦΩΝ.

Σε χαριετώ, γαλιανή θάλασσα Ξεκασιμένη, πλατύ βαθύ, άπέραντο, θρόρατο λαγκάδι που από χρόνια αμείριττα επόθησε ή καρδιά μας !

Σε χαριετώ, θάλασσα, κι ενώ βουβός έμυθος σου θαυμάω, τὰ θεοτάστα κάλλη σου, μέσ στα στήθια θεριώνει δινατώτερο τὸ μίσοσ των έχθρῶν μου.

Αίτοι μᾶς έχωρισανε τὰ δύο τρανά στοιχεία ; τις δυὸ έτουτες διδμεσε έλευθεριές του κόσμου, όποιαν δινατές κι' ή δυὸ καί θαυμαστές κι' ή δυὸ τὰ αφηλά μου τὰ βουνά και τὰ βαθεία νερά σου.

Γιατί νά τοὺς καταραστώ ; Ας μ' εκδιξηση Έκεινος, που τὰ καλά και τὰ κακά του κόσμου κυβερνάει. Τώρα δικός σου, θάλασσα, είμαι και σὺ δική μου. Τὸ αἶμα που έχυθηκε μᾶς ένοσε για πάντα.

Χρωστάω χάρι του Θεου και των σταυραετών μου αν σε καττάξω δόλοζαρος κι' αν σαν βροντή ή φωνή μου σου ψάλλει τὸ καλύτερο τραγουδι της (ψυχής μου.

Και σ' έξορῶξω θάλασσα, άπέραντο (λειβάδι, όπου του κόσμου τὸ κορμῖ φίλες και (περιζώνεις, όσο ο Θεός τὰ ψάρια του και τὰ μαρ- (χαριτάκια θά σιντηρή, νά μ' άγατάς και νάσ' (δὴλ δική μου !

Γίνου δική μου, γαλιανή θάλασσα' άσ- (προμαλλούσα με τὰ περιόσια πλάτη σου, τ' άπά- (ρητά σου βέθη, με τοὺς άνέμους τοὺς σπληνῶσε, με (τις γλυκειές γαλιήνεσ.

Γίνου δική μου μ' όλουσ σου τοὺς φημισμένους ναίτεσ με τὰ βαθεία σου κάτεργα, με τὸ γαλάζιο κῆμα όπου χαρίζε τ' οὐρανού του γαλιανό του χρώμα.

Γίνου δική μου, θάλασσα θεοτάστα, και φίλα με τοὺς άφρούσ σου τοὺς πολλούσ την άκροθαλασιά μου, όσο που ο κόσμος θε νά ζῆ και θά κινήται ή φύσι, όσόντου ο ήλιου με τή στερεή του άχτίδα φέξη στοὺ κόσμου τή θανή και σέν' άποστεγῶσει.

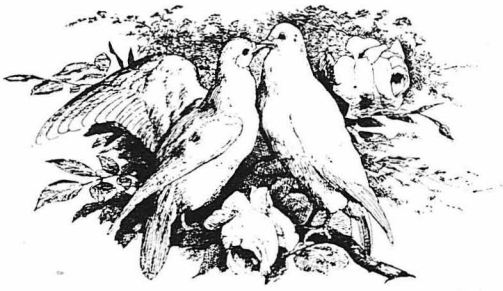
λα της άφρησ νύφης... Τί κατάρα !

Άλλά τί συμβαίνει λοιπόν ; Μέσα στα λουλούδια που είχε μαζέψει από τὸ κοιμητήριό ή Γετρούδη, είχε τριτωώσει ένα μικρὸ φεΐδι, ναρκωμένο από τὸ κρύο. Κι' όταν ή κόρη φόρεσε τὸ στεφανί του γάμου της κι' ακούμπησε τ' άνθη στο φλογισμένο μέταλό της, τὸ μικρὸ φεΐδι ζωογονήθηκε και τή δάγκωσε με τή φαρμακερή του γλώσσα...

Η Γετρούδη αναπαύεται τώρα κάτω από έναν όραιο τάφο, μεσ στο κοιμητήρι.

Ο Βιλέμιος, που δεν ήταν γραφτὸ του νά γίνη σίντροφός της, αναπαύεται δίπλα της. Μολαταῖτα ο Βιλέμιος πέθανε άπάνω στον τάφο της άγαπημένησ του Λευκής. Πέθανε την ίδια μέρα που της ξαναπίγε τα λευκά οδόντα που της είχε κλέψει ή άουλόλοιστη Γετρούδη...

Ευτυχισμένη Βιλέμιε ! Ευτυχισμένη Λευκή ! Δυστυχισμένη Γετρούδη ! VULFRAN

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΑΤΙΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Ο Κικέρων περι ρητόρων. Οί φωνακλάδες. Τὸ τέλος του Πομπηίου. Πῶς κερδίζονται και πῶς χάνονται τὰ αξιώματα. Πομπήιος και Μαρκέλλινος. Τὰ σύναρα. Ήσόνες και πολιτική. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο μεγαλύτερος ρήτορ της άρχαιότητος μετά τον Έλληνα Δημοσθένη ήτοξε ο Ρωμαίος Κικέρων. Ο Κικέρων μιλούσε πάντα με φρονιότητα και πρόσζε στο περιεχόμενο των λόγων του και όχι στις χειρονομίες και τις κινήσεις.

— Έκείνου που φωνάζονε δυνατά άπάνω στο βήμα, έλεγε, μοιάζουν με τοὺς ζουτσούσ που μη μπορῶντα νά περπατήσουν καθαλάκιζούν αλόγα...

Μιά μέρα ο συμπατριότης του Κικέρωνος Μέτελλος Νέπος ελε στο μεγαλό ρήτορα :

— Περισσότερουσ έχεις θανατούσε με τις μαρτυρίες σου παρά έχεις σώσει με τις συνηγορίες σου.

— Αυτό σινέθη, άπάντησε ο Κικέρων, γιατί ο δικασταί εκτιμῶν πολὺ την ειλικρινεία μου παρά την ειγλωττία μου.

Όταν ο Κάισαρ και ο Πομπήιος λόγῶ των γνωστών διαφορῶν των ήθσαν σὲ διάτασι, ο Κικέρων ο όποιος δεν είχε δηλώσει ακόμα φίλια σὲ κανένα, ελε :

— Γνωρίζω ποιόν από τοὺς δυὸ νά άποφύγω, αλλά δεν ξέρω σὲ ποιόν νά καταφύγω !

Μ' αυτό ήθελε νά πῆ ότι ούτε στον έναν ούτε στον άλλον είχε εμπιστοσύνη.

Ο Πομπήιος, όταν κατετροπώθη από τον Κάισαα, θέλησε νά περάση στην Αίγυπτο. Ένώ λοιπόν έτοιμαζότανε νά μητῆ στο πλοίο που είχε στείλει εκπίρησε για την παραλαβή του ο βασιλεύς της Αίγύπτου, γύρισε στη γυναικα του και στα παιδιά του και άποχαριετώνας τους ελε τὸ σάλο του Σοφοκλή :

— Όποιος πηγαίνει σὲ παλάτι βασιληά, γίνεται δούλοσ του παντοτεινός, ακόμα κι' όταν πάη με τὸ θέλημά του !

Μόλις δὲ μήχηε στο πλοίο χιτηθήχε με τὸ ξίφος του κι' έπεσε νεκρός.

Ο Πομπήιος έλεγε συχνά για τον έαυτο του τὰ εξής χαμακτηριστικά :

— Κέρδισα τὰ αξιώματα πολὺ πὸ γρηγορα άπ' όσο ήλιπα ο ίδιος και τὰ έχασα πάλι πολὺ πὸ γρηγορα άπ' όσο ήλιπα οι άλλοι !

Κατά την εποχή του εμφύλιου πολέμου της Ρώμης κάποιος Μαρκέλλινος, ο όποιος είχε ενεργητέη προηγουμένους πολλές φορές από τον Πομπήιο και τώρα ήταν με τὸ κόμμα του Καίσαρος, άρχισε νά σιχαορατέη άουστόλωσ των πρώην ενεργέτη του ενόπιον της Συγκλήτου.

— Δεν ντρέπεσαι, Μαρκέλλινε, τὸ ελε ο Πομπήιος, νά κακολογήσ εκείνου που ενώ πριν ήσουν σχεδόν άφανος σ' έκανε τόσο ευγλωττο, και ενώ πριν φοροφουσε από την πείνα, σὲ χόρτασε τόσο πολὺ όστε να ξερωτάς έναντιον του, ότι φτάσεις ;...

Ο Φραάτης, ο βασιλεύς των Πάρθων, έστειλε κάποτε στον Πομπήιο μιά επιστολή, στην όποια τον παρακαλούσε νά χρησιμοποιήσουν ως όριο μεταξὺ των δυὸ χωρῶν τον ποταμό Εδφράτη.

— Οί Ρωμαίοι, τὸ άπάντησε ο Πομπήιος, προτιμῶν νά μεταχειριστον ως όριο μεταξὺ αυτών και των Πάρθων τὸ... δικαίον !...

Ο στρατηγός Λένιος Λούκιλλος, ο όποιος ήσπερ' από μερικέσ νίκες του τὸ είχε ρίξει στις διακεδάσεις και στις ήδονές, κατηγορούσε τον Πομπήιο ότι παρ' όλα του τὰ γερατεία έξακολουόουσε νά εκπίρητῆ την πολιτική έξουσία.

— Είνε περισσότερο άτρετο, άπάντησε ο Πομπήιος, νά επιδιόεται ένας νέος στις εδωχίες παρά νά ανακατεύεται ένας γέρος στην πολιτική !...

ΤΟ ΝΕΡΩΜΕΝΟ ΓΑΛΑ

Η κυρία παραπονιέται στο γαλατά :

— Μά τί γάλα είναι αυτό που μου φέρνετε ; Αυτό είναι δλο νερωμένο...

— Τι νά σου κάνω κι' έγώ, κυρία μου ! άπαντά ο γαλατάς. Τώρα τὸ καλοκαίρι, καθώς ξερε κι' ή άφραγιά σου, ή γελάδες διψουν και πίνουν περισσότερο νερό !...

